

Bilag 4.

Oversættelse.

Ambassadør Otto Borchs indlæg i 1. udvalg den 21. oktober 1960 vedrørende det sovjetiske forslag om styrkelse af den internationale sikkerhed.

1. Det dokument, Sovjetunionen har fremlagt, behandler et bredt spektrum af vidtrækkende internationale spørgsmål. Problemerne om international afspænding og sikkerhed er af afgørende betydning for alle lande — ikke mindst de mindre lande. Min delegation hilser det initiativ, som Sovjetunionen har taget ved at bringe dette emne op, velkommen. Vi føler, at også vi bør gøre enkelte mere generelle betragtninger.

2. At opretholde international fred og sikkerhed er De Forenede Nationers hovedformål. I visse tilfælde har FN ydet værdifulde bidrag til dette mål.

På den anden side må det indrømmes, at FN i andre tilfælde har været ude af stand til at forebygge eller standse konflikter i forskellige dele af verden. Nogle af disse konflikter er endnu ikke bragt til afslutning. Samtidig stiger tempoet i det strategiske rustningskapløb i farlig grad. Og en situation, hvor to tredjedele af verdens befolkning lever i fattigdom og elendighed, og hvor kløften mellem de mere og mindre udviklede lande vokser, er ikke blot moralsk uacceptabel, men rummer kimen til fremtidige konflikter.

3. Når vi står over for internationale spændinger og konflikter, skyldes det naturligvis bagvedliggende politiske interessemodsigelser mellem nationerne. Men det er samtidig en kendsgerning, at alle nationer tværs over alle nationale og ideologiske grænser har en dyb fælles interesse i at bevare freden og styrke fredens muligheder. Heri ligger FN's eksistensberettigelse.

Spørgsmålet er, hvorledes man kan omsætte denne fælles interesse i konkret handling.

En del af svaret må givet være, at vi gennem vor politik må stile mod at styrke FN's autoritet og FN's fremtidige fredsbevarende muligheder. FN's arbejde må fortsættes og forstærkes på alle fredens fronter.

4. Min regering føler, at der på en række områder er konkrete muligheder for en konstruktiv FN-aktion. Jeg tænker navnlig på nedrustning og rustningskontrol, afvikling af kolonisystemet, overholdelse af menneskerettighederne og økonomisk og social udvikling. Lad mig nævne et par konkrete spørgsmål, der efter dansk opfattelse bør have høj prioritet i vore overvejelser.

For det første nedrustningsspørgsmålet. Den lære, vi kan drage af 60'ernes erfaringer, er, at formelle og uformelle aftaler om nedrustning og rustningskontrol bidrager til international tillid og sikkerhed. Danmarks interesse for nedrustningssagen kom til udtryk i vor hurtige ratificering af prøvestop-aftalen, rumaftalen og ikke-spredningsaftalen. Der bør snarest tages nye skridt for at sikre en fortsat positiv udvikling i de internationale nedrustningsforhandlinger. Meddelelsen om, at udsigterne for enighed om afmilitarisering af havbunden er gunstige, er meget opmuntrende. Men det mest presserende problem er nødvendigheden af skridt med sigte på at begrænse det accelererende strategiske rustningskapløb. Det er klart, at mulighederne for et positivt resultat her afhænger af stormagternes holdning. Jeg skal vende tilbage til dette spørgsmål om et øjeblik.

For det andet den fredsbevarende virk-